

Jékely Zoltánnak a völgyi útról

*Nem hallatod, mi újság lenne túlról,
s én nem szólhatok hozzád odaát,
épp csak írok neked a völgyi útról,
melynek egy sarkán Makk Hetes a tábla.
Támadt-e kedvem erről írni újból,
vagy micsodás a kedv ily támadása,
csak úgy tudom, ahogy a vak madár
tudja, melyik a tél, melyik a nyár.*

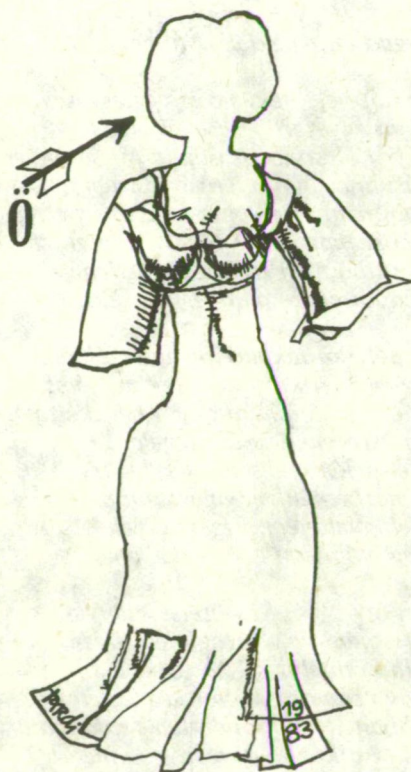
*Őt ott a Makk Hetes mellett találták;
ugyan mit érzett, hogy egy kéz emelte?
Szabaduláshoz erőltette szárnyát?
Vagy beledermedt csak e műveletbe?
Távolodni kezdett az a madárság,
mellyel a telet — vakká — áttelelte;
valami Végső Érvényes helyett
megadatott neki az Átmenet.*

*De hát vele nekünk ez véglegesség,
olyan egyszerű és csekély igény,
hogy kölcsönbe próbálja a szerencsét
másunnét indult lényével a lény;
talán nem érte volna meg az estét,
s most már két és fél éve nyeremény,
s mintha neki csak estig kellene,
a napot egyre mi nyerjük vele.*

*A mélyből tekintő két üregecskét
egy-egy örökmécsnek tekinteném,
ha nem látnám, ahogy a hegeket még
tócsásra vakarja éj-reggelén,
éjjél-delén; fél szemet odaadnék,
ha nézhetnének egymást mind, ő meg én
s felügyelőném, végeztig vele...
Még eltemetni is nem kellene.*

*Ám így is jó. Ki sejtette hiányát,
amíg nem volt? Hogy lesz ilyen, ki merte
volna remélni is? Nézzük, a szárnyát
mely szomorúság vonja szegletesre
vállban...? Kimondatlan fájdalom árva,
mint ha közlésére igénye lenne?
A kettő közti pontos átmenet:
megoldás — a kifejezés helyett?*

Nem mondhatni, hogy lebukott a csúcsról;
látón egy éve se lett volna hátra
— talán; így meg most, álmában is, úgy szól,
hallgatva is, mint Versek Netovábbja,
s mint ide nem érő fény egy tejútról,
akképp jut mégis, teljes célt találva,
hibátlan élethez, ő, vak madár,
tavasz vigye bár, ősz, tél vagy a nyár.

TARDI SÁNDOR RAJZA